

Cum a devenit Siedah CURAJOASĂ

Lucy Stevenson Ewell
Revistele Bisericii
(Bazată pe o întâmplare adevărată)

Siedah a tras aer în piept și a intrat în noua ei clasă. Era prima ei zi în clasa a patra.

Anul trecut, Siedah era în clasa a doua. S-a descurcat atât de bine, încât școala ei a lăsat-o să sară peste clasa a treia. Siedah era entuziasmată să facă probleme mai grele la matematică și să citească mai multe cărți în clasa a patra. Dar nu era fericită că trebuia să-și părăsească vechii prieteni.

În timp ce se uita prin cameră, Siedah se simțea mică. Toți colegii ei noi de clasă arătau mai mari și mai înalți decât ea. Dacă nu se va acomoda?

*Siedah era
prea speriată
ca să vorbească
cu colegii ei
de clasă.*

ILUSTRATII DE SUSAN KEETER

A căutat o bancă și s-a așezat. O fată înaltă stătea lângă ea.

„Bună”, a spus Siedah.

„Ce faci aici?”, a întrebat fata. „Credeam c-ar trebui să fii în clasa a treia.”

„Școala m-a mutat într-o clasă mai mare”, a spus Siedah emoționată.

Fata a privit-o cu răutate. „Ei bine, nu mi pasă cât de deșteaptă ești. Ești încă doar un bebeluș.”

Siedah s-a simțit îngrozitor în sinea ei. Tot restul săptămânii, a fost prea speriată pentru a vorbi cu vreunul dintre colegii ei de clasă. De fiecare dată când auzea pe cineva râzând sau șoptind, se încrunta. Probabil spuneau lucruri răutăcioase despre ea.

Tocmai când se gândea că lucrurile nu s-ar mai putea înrăutăți, Siedah a primit rezultatul unui test la matematică. I-a venit să plângă când s-a uitat la notele ei. Matematica era materia ei preferată. Nu mai luase niciodată un punctaj așa de mic la un test.

Când a ajuns acasă, Siedah nu a putut să-și țină lacrimile. „Nu am niciun prieten”, le-a spus părinților ei. „Locul meu nu este în clasa a patra. Nu sunt suficient de deșteaptă.”

„Îmi pare rău că este atât de greu”, a spus mama ei. „Dar tu ești deșteaptă. Și încă mai ai de învățat.”

Siedah și-a șters ochii. „Mi-aș dori, în schimb, să pot merge la clasa a treia.”

O clipă, tata a fost tăcut. „Ai dori o binecuvântare a preoției?”, a întrebat el.

Siedah a dat din cap afirmativ. Poate că o binecuvântare de la tata ar ajuta-o să se simtă mai bine.

Siedah s-a așezat pe un scaun și tata și-a pus mâinile pe capul ei.

„Te binecuvântează să nu-ți fie teamă”, a spus tata. „Și te binecuvântează să-ți iubești noii tăi colegi de clasă. Pe măsură ce vor ajunge să te cunoască, și ei te vor iubi.”

Un sentiment de liniște a cuprins-o pe Siedah. Ea a simțit că vorbele tatălui ei erau ceea ce Tatăl Ceresc dorea ca ea să audă.

După binecuvântare, mama a ajutat-o pe Siedah să lucreze la problemele ei la matematică. Curând, Siedah s-a simțit puțin mai bine.

A doua zi, la școală, Siedah și-a adus aminte de binecuvântarea ei și a încercat să fie curajoasă. Le-a zămbit colegilor ei de clasă. Când a dat dovadă de dragoste, s-a temut mai puțin de ei! Unii dintre ei au fost chiar foarte amabili. A muncit din greu pentru a învăța și, în curând, notele ei s-au îmbunătățit.

La sfârșitul anului școlar, Siedah avea mulți prieteni. Era bucuroasă că Tatăl Ceresc o ajutase să fie curajoasă. Și a fost recunoscătoare că putea avea întotdeauna binecuvântarea puterii preoției pentru a o ajuta. ●

Această întâmplare a avut loc în Liberia.